

Francisco Candido Xavier

ÎN LUMEA
CEA TAINICĂ
GLORIOASĂ
CE EXISTĂ ÎN
UNIVERSUL ASTRAL

de spiritul
Andre Luiz

editura
ganesha

Cuprins

1 – Între două planuri	9
2 – Cuvântarea lui Eusebio	23
3 – Instituția de boli mintale	39
4 – Studiul creierului	55
5 – Puterea iubirii	75
6 – Ajutor fratern	95
7 – Procesul izbăvitor	113
8 – În sanctuarul sufletului	131
9 – Mediumnitate	151
10 – O pierdere dureroasă	173
11 – Viața sexuală	191
12 – O boală ciudată	211
13 – Psihoza afectivă	225
14 – O măsură de salvare	239
15 – O rugămintă creștină	249
16 – Alienării mintali	263
17 – Pe marginea prăpastiei	275
18 – O veche legătură afectivă	287
19 – Din nou împreună	297
20 – La Casa Ciprianei	309

CĂLĂTORIA SPIRITUALĂ

În fiecare zi, călătorii umani pleacă cu miile din cele patru zări ale Pământului, îndreptându-se către tărâmul morții. Ei părăsesc ilustrele centre culturale europene, forfota orașelor civilizate, cercurile vechi asiatice și regiunile sălbatice ale Africii. Ei pleacă din metropole, sate, câmpii...

Foarte puțini dintre ei au trăit pe înălțimile sublimării și ale desăvârșirii, angajați în îndatoriri nobile. Majoritatea lor este alcătuită din cei cu spiritul mai slab, care s-au luptat să obțină titluri și poziții întru glorificarea personalității lor. Ei nu au atins integritatea stării de bărbat și de femeie. Au traversat marele ocean al umanității în nenumărate experiențe. De multe ori, ei au căzut pradă diverselor vicii, rămânând în mod voit pe calea smintelii și a nebuniei. În ciuda tuturor acestor lucruri, ei și-au atribuit adeseori eticheta nemeritată de „aleși ai Providenței Divine”; stăruind în asemenea infatuare, ei și-au judecat semenii fără să-și vadă măcar propriile defecte, așteptând un Rai plin de grație pentru ei și un Iad de nesfârșite chinuri

pentru ceilalți. Când s-au pierdut în meandrele încâlcite ale materialismului orb, ei au crezut nejustificat că amintirile lor vor fi îngropate odată cu închiderea sicriului și, cu excepția celor puțini, care s-au afiliat diverselor grupări și credințe religioase, s-au bazat nechibzuit și inconsecvent pe niște privilegii pe care nu le-au dobândit niciodată.

Unde ar putea poposi această caravană stranie și nesfârșită? Cum se poate ca aceeași destinație să aștepte călători cu atâtea culturi, poziții și bagaje diverse?

Malgașii și britanicii se bucură de aceleași drepturi în fața Justiției Supreme. Cu toate acestea, în funcție de conduita lor individuală, ei nu vor fi exact la fel în fața Legii Divine, care distinge invariabil între virtute și viciu, muncă și trândăvie, adevăr și prefăcătorie, bunăvoință și indiferență. Cu toții însă, cei sfinți și cei răufăcători, cei harnici și cei leneși, iau parte la pelerinajul continuu către mormânt.

Cum s-ar putea măsura atât de multe vase diferite utilizând o singură lege standard? Dacă luăm în considerare originea noastră comună, nu suntem oare copiii aceluiasi Tată? De ce îi judecăm și îi condamnăm fără drept de apel pe cei care greșesc și sunt vinovați, dacă în dicționarul divin sunt înscrise cu litere de foc și cuvintele „regenerare”, „dragoste” și „milă divină”? Ar pune oare Domnul Dumnezeu speranța în inimile oamenilor, dacă El Însuși ar fi deznădăjduit? Ar glorifica El bunăvoința în rândul oamenilor, dacă ar rămâne în temnița întunecată a negării? Oare primitivii care și-au ucis cu săgeți vecinii de trib au avut aceleași șanse de învățare precum europenii foarte civilizați, care își omoară semenii cu armele? Poate cineva să pătrundă în Raiul nesfârșitei fericiri doar datorită botezului său simbolic sau unei pocăințe târzii pe patul de moarte?

Logica și bunul-simț nu se potrivesc întotdeauna cu argumentele teologice imuabile. Viața nu își oprește

niciodată curgerea ca răspuns la impunerea dogmelor artificiale, inventate. Iar dacă o simplă lucrare a artei umane, a cărei destinație finală este liniștea mucegăită a muzeelor, necesită ani de trudă și de răbdare înainte să fie finalizată, ce putem spune despre lucrarea sublimă a perfecționării sufletului uman, destinată gloriei eterne?

Unii vor considera bizară colaborarea lui Andre Luiz, căci el ne oferă informații din anumite regiuni ale tărâmurilor celor mai apropiate de viața obișnuită a muritorilor.

Înșelați de teoria efortului minim – inexistent în lumile subtile superioare – ei cred și așteaptă cu nerăbdare o recunoaștere personală într-un Rai al încântării și desfătării pline de un confort satisfăcător, care nu presupune nicio muncă nobilă sau servicii de vreun fel. Ei se așteaptă să trândăvească comozi în mijlocul unor săli de teatru, într-o stare de fericire permanentă, în care măreția divină se limitează la spectacole extraordinare, organizate de spiritele din lumile cerești, înalte, care au responsabilitatea de a juca rolul actorilor și al interpreților minunați, îmbrăcați ca niște măscărici, în veșminte țipătoare.

Însă misiunea lui Andre Luiz este aceea de a revela comorile pe care le vom moșteni fericiți în eternitate, acele bogății indestructibile pe care le vom dobândi numai cu ajutorul asimilării lăuntrice indispensabile a Iubirii și a Înțelepciunii dumnezeiești.

Pentru aceasta însă nu vom munci în laboratoarele miraculoase ale fericirii improvizate, unde ar putea fi obținute niște aripi de ceară triviale și o zestre ieftină. Suntem copiii lui Dumnezeu și ne aflăm într-un proces neîncetat de creștere. Indiferent că existăm în lumile materiei dense, cum este lumea fizică plină de eforturi continue, sau în sferile energiilor subtile, cum sunt planurile lumilor înalte, superiorii care ne veghează destinele sunt

ființe pure și curate din ordine evolutive, ce ne ghidează cu o justiție infailibilă pașii pe calea către lumina glorioasă și plină de compasiune a Iubirii dumnezeiești.

Moartea nu va aduce nimănui trecerea liberă către beatitudinea celestă. Nu va promova în mod obligatoriu ființele umane la statutul de îngeri.

Toți vom trece prin inspecția obligatorie a eternității doar cu bagajele pe care le-am adus cu noi, și vom învăța că ordinea, ierarhia și pacea muncii constructive sunt trăsături neschimbătoare ale Legii de pretutindeni.

După închiderea mormântului nimeni nu se va bucura de odihnă nemeritată, căci „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în chip văzut”. (Luca 17:20)

Cei care trăiesc experiența umană cu înțelegerea faptului că treptele scării sublime trebuie urcate cu prețul efortului personal, și care se bucură de binecuvântările cerești prin practica neobosită a Binelui, nu vor fi surprinși de relatările oferite de acest mesager interesat de a-i sluji cu dragoste pe ceilalți. Preocupați de îndeplinirea Scopurilor Divine, ei știu că nu au primit darul vieții doar pentru a-și omorî timpul sau darul credinței pentru a-l tulbura pe semenul lor. Afirmările fraterne ale mesagerului nostru vor provoca însă nemulțumire și perplexitate în partizanii favoritismelor, ce sunt încă prinși în pânza vechilor iluzii, chiar dacă dețin cele mai onorabile acreditări.

Dar acest lucru este oarecum firesc: fiecare semănător respiră aerul câmpului pe care l-a ales.

Să invocăm însă binecuvântările Celui Etern atât pentru ei toți, cât și pentru noi.

Emmanuel

Pedro Leopoldo, 25 martie 1947

– 1 –

Între două planuri

Luna strălucea, împodobind fiecare colț al peisajului cu o lumină splendidă. La vest, o mare minunată de nori albicioși se răspândea până la orizont, dând impresia unor castele de spumă lăptoasă, presărate pe întinderea albastră. În cadrul acestei imensități, scenariul pământesc – o câmpie vastă acoperită de păduri de un verde-închis – contrasta cu încântarea blândă a cerului. La sud, mai mulți nori neregulați se răsuceau în vârtejuri către pământ, precum niște văluri vapoase. M-am gândit la omenirea încarnată și m-am întrebat dacă acele benzi albicioase de pe cer nu erau cumva cete cerești ce supravegheau Pământul în odihna sa.

Solitudinea impunătoare a lunii pline mi-a umplut ființa de venerație, căci emana o melancolie plină de frumusețe negrăită, maiestuoasă.

Gândul către Dumnezeu mi-a învăluit ființa, făcându-mă să simt cele mai înalte stări de respect și de

recunoștință. În mijlocul nopții m-am abandonat stării de venerație iubitoare față de Cel Etern, care întemeiase fundamentele sublime de liniște și pace întru răgazul sufletelor încarnate pe Pământ.

Discul strălucitor al lunii radia sugestii minunate. Evoluția Pământului a început sub razele sale contemplative; civilizații nenumărate au modificat cursul experienței umane. Același felinar suspendat a luminat calea oamenilor primitivi, a direcționat pașii conchistadorilor și a ghidat peregrinările sfinților. Precum un martor impasibil, el a privit întemeierea orașelor magnifice și a urmărit prosperitatea și decăderea lor; a contemplat transformările nesfârșite ale peisajului politic al lumii; a strălucit deasupra frunților încununuate ale monarhilor și peste toiagul păstorilor modești. De atâtea milenii el a fost martorul nașterii și al morții zilnice a milioane de ființe. Serenitatea sa maiestuoasă a reflectat întotdeauna pacea divină. Aici, jos, ca ființe încarnate sau dezîncarnate, ne-am continuat experimentele, ne-am reparat drumurile, am adunat îndatoriri morale sau am nutrit virtuți în mijlocul speranțelor și al necazurilor, întotdeauna învățând și recapitulând. Luna însă, singură și strălucitoare, ne-a transmis mereu ideea liniștii neperturbate a Legii Divine.

— Locul de întâlnire se află aproape.

Vocea Asistentului Calderaro mi-a întrerupt gândurile.

Avertizarea mi-a adus aminte brusc de munca și responsabilitatea noastră; dar mai mult decât atât, mi-a adus aminte că nu eram singur.

Niciunul dintre noi nu făcuse călătoria fără un scop precis.

În câteva minute urma să participăm la sarcina nobilă a Instructorului Eusebio, un luptător altruist al iubirii creștine, mereu în slujba celor aflați în nevoie.

Eusebio se dăruise de multă vreme misiunilor de asistență spirituală și câștigase multă încredere în planul nostru. Refuzase poziții înalte și își amânase ascensiunea către sferele superioare pentru a se dedica în întregime celor care aspirau cu putere către Lumină. Acum era liderul unei prestigioase organizații de ajutorare într-o zonă intermediară, veghind asupra învățăceilor relativ spiritualizați, care mai erau încă atașați de tărâmul corporal, cât și asupra discipolilor recent eliberați din el.

Marea instituție în care își dedicase îndrumarea sa nobilă era populată de multe suflete situate între planurile inferioare și cele superioare. Aceste suflete erau măcinate de nenumărate probleme și întrebări de tot felul, și necesitau din partea lui cea mai înaltă răbdare și înțelepciune. Cu toate acestea, în ciuda serviciilor complexe ce continuau să se înmulțească, neobositul misionar încă mai găsea timp pentru a coborî săptămânal la suprafața planetei. Acolo se îngrija de interesele imediate ale candidaților la ucenicie,

de vreme ce acestora le lipsea deocamdată dezvoltarea spirituală necesară pentru a ajunge la el și la învățăturile sale iluminatoare în planurile mai înalte.

Nu-l cunoșteam personal. Însă Calderaro primise îndrumare de la el, în conformitate cu sistemul ierarhic, și vorbea despre Eusebio cu entuziasmul unui subor-

donat ce este legat de superiorul său prin legături de iubire, și nu de ascultare.

Și Calderaro realiza, de asemenea, activități de asistență în planul Pământului, ocupându-se direct de surorile și frații încarnați. Se specializase în știința ajutorului spiritual, pe care l-am putea numi, conform etichetelor erudite lumești, „psihiatrie iluminatoare”, un domeniu ce mă atrăgea puternic de foarte mult timp.

Aveam la dispoziție o săptămână fără niciun fel de obligații în ceea ce privește îndatoririle mele obișnuite, astfel că mi-am exprimat dorința de a fi acceptat în echipa de instruire unde Calderaro devenise directorul eminent. El m-a acceptat cu bunătatea tipică misionarilor adevărați ai Binelui și s-a oferit să mă îndrume. Era în postura cea mai favorabilă de a mă asista în scopurile mele educative, deoarece echipa sa obișnuită de instruire plecase către o regiune diferită, în scopul de a îndeplini anumite activități constructive spirituale. Prin urmare, era capabil să-mi ofere întreaga sa atenție și să mă ajute așa cum doream.

Mi-a explicat cu bunătate că aceste cazuri de care era responsabil nu prezentau o continuitate substanțială, ci erau mereu într-o desfășurare neașteptată, supuse unor situații sau cerințe spontane. În alte zone de acțiune era necesară planificarea clară și precisă; condițiile și împrejurările erau determinate dinainte. Dar în ceea ce privește responsabilitățile sale,

nu se aplica această normă. Problemele trebuiau monitorizate precum manifestările neprevăzute ale luminii înseși. Datorită acestor fluctuații, el nu plănuia strict și în detaliu lucrurile, ci își îndeplinea responsabilitățile oriunde, oricând și în orice mod determinau scopurile superioare. Țelul esențial al îndatoririlor sale se limita la a oferi un ajutor imediat celor nefericiți, pentru a preveni cât de bine putea cazurile de nebunie, de sinucideri și de prăbușiri morale grave. Pentru a putea realiza toate acestea, misionarul sânguincios avea nevoie să posede o înțelegere profundă a forțelor psihice puse în acțiune, și să se dedice lăuntric binelui semenilor săi, surori și frați. În această direcție, Calderaro nu lăsa nicio îndoială. Bunătatea sa spontană era un semn al virtuții sale, iar seninătatea sa nezdruccinată îi dezvăluia înțelepciunea.

Îl întâlnisem doar cu o zi înainte și de-abia mă alăturasem echipei sale. Cu toate acestea, durase doar un minut ca o afinitate reciprocă să se simtă profund între noi. Deși i-am simțit cumpătarea verbală, din momentul în care ne-am întâlnit am vorbit ca doi vechi prieteni.

Astfel, urmându-l cu sufletul pătruns de fraternitate și încredere, m-am găsit la o mică distanță de un mare parc situat în mijlocul naturii.

De jur-împrejur se aliniau copaci robuști, cu ramuri foșnitoare, precum niște străji poziționate în mod deliberat să ne supravegheze munca.

Vântul bătea lin, ca un freamăt șoptitor. Luminat de o lumină imperceptibilă ochiului uman, locul adăpostea câteva sute de spirite desprinse temporar de corpurilor lor fizice, prin forța eliberatoare a somnului.

Mai mulți prieteni silitori din planul nostru asistau aceste suflete, dând dovadă de interes, de bucurie în a sluji și de răbdare sfântă. Am observat că mulți dintre ei stăteau în picioare, însă alții se așezaseră pe pământul acoperit de iarbă moale, pentru a se angaja în conversații serioase și respectuoase.

Pentru a mă introduce în acel moment de o mare frumusețe spirituală, Calderaro m-a sfătuit:

— În ședința de astăzi Instructorul Eusebio va primi studenți din mai multe ramuri ale spiritualismului, ce sunt candidați pentru munca din prima linie.

— Oh! – am exclamat eu indiscret. Deci această întâlnire nu este o adunare de ființe afiliate arbitrar unor școli variate de credință?

Asistentul mi-a explicat imediat:

— Acest lucru nu ar fi de dorit, având în vedere scopul domeniului nostru de specializare. Instructorul are o înclinație specială în a-i ajuta pe cei încarnați și pe cei eliberați recent din planul fizic, și are nevoie să își folosească timpul pentru a oferi prelegeri extrem de benefice tuturor. Diversitatea principiilor declarate de sutele de ființe, fiecare cu propriile sale opinii, ar conduce la prea multe divagații și ar cauza o regretabilă irosire a șanselor.

Apoi a privit atent mulțimea și a adăugat:

— Sunt cam o mie două sute de oameni adunați aici. Din acest număr, 80% sunt învățaței aparținând de bisericile spiritiste ale diferitelor ramuri, dar care sunt incapabili să se avânte pe aripile cunoașterii superioare, în ciuda aspirației lor de a participa la Planul Divin. Au un potențial excelent pentru cultivarea virtuților. Ei emană bunăvoință și lucrează la iluminarea lăuntrică, făcând eforturi demne de luat în considerare. Cu toate acestea, încă nu au dezvoltat un miez autentic de încredere. Ei se clatină în fața furtunilor obișnuite întâlnite pe cale

și ezită în fața încercărilor necesare pentru îmbogățirea sufletelor lor; de aceea, ei au nevoie de grija noastră specială. Datorită eforturilor lor vrednice în munca spirituală, ei sunt instrumentele viitoare pentru demersurile ce îi așteaptă pe cale. În ciuda clarității regulilor după care trăiesc, ei încă mai suferă din cauza dizarmoniei și a

supărărilor care le amenință stabilitatea incipientă. Dar nu sunt lăsați singuri, fără ajutorul de care au nevoie. În sferile noastre de acțiune, instituțiile de restabilire a energiilor și-au deschis ușile către ei. Eliberarea din corp în timpul somnului este mijlocul direct al manifestărilor noastre de ajutor fratern. La început, ei primesc influența noastră în mod inconștient; apoi mințile lor sunt întărite treptat, și încep să perceapă influența noastră în amintirile lor, în timp ce le oferim idei, sugestii și opinii, dar și inspirații benefice și mântuitoare, chiar dacă amintirile lor sunt imprecise.

După o scurtă pauză, el a concluzionat:

— Restul sunt colaboratori din planul nostru, aflați aici pentru a îndeplini misiunile de asistență.

Organizarea întâlnirii era cu adevărat demnă de admirat. Ne aflam într-o zonă în mod substanțial terestră. Impregnată de miresele minunate împrăștiate de briza plăcută, atmosfera îmi aducea aminte de o noapte caldă din casa mea de pe Pământ, înconjurată de grădină.

Ce anume realizasem în lumea fizică, de primeam această ocazie binecuvântată de iluminare? Acea mână de muritori, așezați ascultători sub razele lunii, părea o adunare de ființe privilegiate, favorizate de zeitățile cerești. Milioanele de femei și de bărbați ce dormeau în orașele din apropiere, încătușate de interesele lor directe și nerăbdătoare să-și

împărtășească senzațiile josnice, nu aveau nici cea mai mică bănuială că exista o asemenea adunare de candidați în căutarea luminii lăuntrice; aceștia fuseseră invitați să lucreze din greu și să se pregătească pentru incursiuni și mai eficiente, și mai durabile, în spiritualitatea superioară. Aveau oare vreo idee despre șansa sublimă ce îi întâmpina? Vor profita de acest dar cu suficientă înțelegere a valorilor nemuritoare? Oare vor continua să-și exploreze ființa lăuntrică sau se vor opri la primele ciocniri cu obstacolele inerente demersului iluminator?

Calderaro mi-a înțeles interogația tăcută și a adăugat:

— Grupul nostru este în principal dedicat păstrării echilibrului. Ești, bineînțeles, conștient de faptul că modificarea planului mental al unei ființe nu este niciodată un aspect forțat, ci este rezultatul timpului, efortului și al evoluției. În lumea de astăzi edificiul societății umane a fost zdruncinat din temelii, iar acest lucru a făcut ca un număr uriaș de oameni să caute spontan reînnoirea lăuntrică. Cu siguranță, nu vei fi surprins dacă ți-aș spune că, odată cu apariția minții moderne și a conflictului ei paralizant cu

sentimentele, rațiunea este în pericol. Progresul material a anesteziat sufletele celor nepăsători și neglijenți. Timp de secole, mase uriașe de oameni s-au îndepărtat de lumina spirituală. O civilizație în întregime științifică este precum un Saturn devorator, iar omenirea de astăzi se confruntă cu cerințele implacabile ale creșterii mentale accelerate; de aceea este urgentă asistența noastră. Nevoia de a pregăti spiritul s-a intensificat într-un ritm înspăimântător.

În acel moment am ajuns la mulțimea liniștită.

Însoțitorul meu a zâmbit și a subliniat:

— Hazardul nu realizează miracole. Orice întreprindere necesită planificare, îndeplinire și finalizare. Miracolul transformării unei persoane fizice într-o ființă spirituală necesită multă colaborare din partea noastră.

Mi-a aruncat o privire semnificativă și a concluzionat:

— Aripile sublime ale sufletului etern nu se pot deschide în spațiul îngust al cuibarului. Ființa trebuie să lucreze, să se îmbunătățească și să îndure.

În acel moment ne-a abordat cineva. Era un colaborator grijuliu, care ne-a informat că Eusebio sosise. Într-adevăr, misionarul s-a făcut vizibil chiar atunci în

apropiere, flancat de șase asistenți, înconjurați de aure de lumină intensă.

Instructorul altruist nu arăta niciun semn al bătrâneții venerabile pe care o asociem, de obicei, cu apostolii Revelației Divine. Avea înfățișarea unui bărbat robust, în deplină maturitate spirituală. Ochiul său adânc și plin de pace se asemăna cu niște izvoare de mare putere magnetică. Zâmbind, el ne-a privit ca un coleg.

Prezența sa impunea o tăcere respectuoasă. Toate conversațiile s-au oprit, iar în mijlocul firelor de lumină țesute de jur-împrejur de lucrătorii din planul nostru, pentru a ne izola de orice atac posibil al entităților din planurile joase, se auzea doar briza calmă, șoptind minunat și misterios frunzișului înconjurător.

Ne-am așezat cu toții pentru a asculta, în timp ce Instructorul a rămas în picioare. Observându-l atât de aproape, i-am admirat înfățișarea maiestuoasă, ce emana siguranță și farmec intens. Fața sa senină radia o bunătate fără egal, înțelegere, toleranță și blândețe. Tunica sa largă, de culoare verde-deschis, emana străluciri de smarald. Personalitatea sa viguroasă ne insufla venerație, tandrețe, încredere și pace.

Îndată ce s-a făcut liniște, el și-a ridicat mâna dreaptă
către Cer și s-a rugat cu o voce plină de simțire:

*Domn al Vieții,
Binecuvântează scopul nostru de acum,
De a păși pe calea Luminii!
Suntem copiii Tăi,
Încă înlănțuiți în sferele limitate.
Însă dorul nostru de Infinit
Sfâșie vălul existenței noastre.
Ca moștenitori ai nemuririi,
Noi căutăm izvoarele Tale eterne,
Așteptând cu încredere îndurarea Ta.
Doamne, singuri nu putem face nimic.
Fără Tine suntem precum niște crengi rupte,
Pe care focul experienței
Le mistuie și le transformă...
Dar uniți prin Iubirea Ta,
Devenim lucrători glorioși
Ai creației Tale nesfârșite.
Suntem câteva mii în acest plan terestru;
Dar, mai presus de toate,
Noi preamărim Măreția Ta,
Care nu ne asuprește micimea...
Lărgeste-ne percepția asupra vieții,
Deschide-ne ochii învăluiți de somnul iluziei,
Astfel încât să putem privi gloria Ta infinită!
Trezește-ne cu blândețe auzul,
Astfel ca noi să ascultăm imnurile
Eternității Tale sublime.
Binecuvântează semințele cunoașterii*

*Pe care mesagerii Tăi le-au semănat
În câmpiile sufletelor noastre;
Fertilizează solul nostru lăuntric,
Astfel ca semințele noastre divine să nu piară.
Știm, Tată Ceresc,
Că truda și lacrimile de ispășire
Constituie un fertilizator bogat
Pentru germinarea semințelor semămate;
Însă fără binecuvântarea Ta,
Truda noastră slăbește,
Și plângem deznădăjduiți...
Fără mâna Ta plină de compasiune,
Năvala pasiunilor și furtunile viciilor noastre
Vor ruina recolta noastră incipientă...
Trezește-ne, O, Domn al Vieții,
La lumina oportunităților actuale,
Astfel încât dificultățile strădaniei noastre să nu fie
zadarnice.
Ghidează-ne pașii către Binele Suprem.
Înveșmântează-ne inimile cu seninătatea Ta părintească,
Întărește-ne răbdarea!
O, Doamne Atotputernic,
Ajută-ne în slăbiciunea noastră,
Îndreaptă-ne greșelile,
Luminează ignoranța noastră,
Adăpostește-ne la pieptul Tău iubitor.
Iubite Tată, fie ca Suveranitatea Ta
Să se îndeplinească,
Acum și pentru totdeauna,
Amin!*

Încheindu-și ruga mișcătoare, Instructorul și-a coborât ochii înlăcrimați. Copleșit de bucurie, am văzut cum un șuvoi cristalin de lumină diafană a început să se reverse peste noi din înălțimi.

Particule asemănătoare cu argintul imaterial s-au revărsat asupra spațiului nostru, pătrunzând rădăcinile copacilor din apropiere.

O stare de încântare misterioasă mi-a umplut sufletul. La contactul cu aceste emanații divine am observat că energiile mele se linișteau și se focalizau într-o stare de receptivitate minunată. Aceleași nuanțe de fericire și de frumusețe ne înconjurau pe toți, căci calmul și bucuria pură izvorau de pe chipurile tuturor celor care îl priveau pe Instructor. Asupra sa se puteau vedea valuri intense de lumină cerească.

O fericire sublimă mi-a inundat întreaga ființă, cufundându-mă într-o stare indescritibilă de regenerare și reînnoire lăuntrică.

Ochii nu-mi puteau reține lacrimile de fericire pe care strălucirile minunate le treziseră din adâncul sufletului meu. Și înainte ca nobilul mentor să înceapă din nou să vorbească, am oferit în tăcere mulțumiri pentru acel răspuns ceresc, realizând încă o dată că rugăciunea nu era doar o manifestare a reverenței religioase, ci și un mijloc de a accesa sursele inepuizabile ale Puterii Divine.

– 2 –

Cuvântarea lui Eusebio

În picioare, drept și cu trunchiul luminat de o blândă luminozitate, Instructorul a început să vorbească cu multă simțire:

— Ne adresăm vouă, surori și frați, care, în acest moment, aveți ocazia de a învăța în binecuvântata școală a corpului fizic.

Îndemnați de necesitate, de setea de cunoaștere ori de agonia iubirii care face pod peste abisuri, ați depășit granițele vibratorii dense și vă aflați acum în punctul zero de pe calea unică ce se desfășoară în fața voastră. În timp ce organismul vostru fiziologic se odihnește departe, pregătindu-se pentru moarte, sufletul vostru aproape liber împărtășește fraternitatea și speranța împreună cu noi, educându-vă facultățile și sentimentele pentru viața adevărată.

Bineînțeles, din cauza faptului că deficiențele creierului îl fac incapabil să suporte povara a două vieți în același

timp, nu vă veți aminti complet această întâlnire, în momentul reintrării în învelișul carnal. În orice caz, amintirea întâlnirii noastre va dăinui în adâncul ființei voastre, ghidându-vă tendințele superioare către scopuri nobile și deschizându-vă portalul intuitiv, astfel încât gândurile noastre fraterne să vă poată asista.

Vorbitorul a făcut o scurtă pauză, fixându-și privirea calmă și limpede asupra noastră. Sub căderea neîncetată a razelor argintii, el a continuat:

— Oboșiți de senzațiile repetate din planul grosier al existenței, aspirați să pășiți în alte tărâmurii. Căutați ceva nou, un confort necunoscut, soluția la enigmele chinuitoare; dar nu uitați că flacăra inimii, care a devenit sanctuarul luminii divine, este singura lampă capabilă să elucideze misterul spiritual în ceea ce privește progresul nostru pe calea mântuirii și a evoluției. De partea fiecărei femei și a fiecărui bărbat din lume, Voia lui Dumnezeu este vie, în ceea ce privește îndatoririle pe care ei trebuie să le îndeplinească. Fiecare se confruntă cu munca de care este responsabil, la fel cum fiecare zi aduce cu ea ocaziile speciale pentru realizarea Binelui. Universul se conformează unei ordini absolute. Precum niște păsări libere pe cerul nelimitat, noi interferăm în planul divin și creăm fie închisori și înrobire, fie eliberare și progres pentru sufletul nostru. De aceea, trebuie să ne adaptăm la echilibrul divin, îndeplinindu-ne rolul individual care a căzut asupra noastră în furnicarul vieții.

De câte ori am finalizat și am distrus, am încheiat și am început de la capăt pe calea regenerării lăuntrice, doar pentru a ne întoarce, încă o dată, perplecși, la început? În stadiul terestru suntem aceiași actori ai dramei evolutive. Fiecare mileniu este un act scurt; fiecare secol, o scenă scurtă. Chiar dacă am primit corpuri sacre, noi acționăm

de cele mai multe ori ca niște copii neglijenți, distrați doar cu joaca de copil, pierzând astfel șansele purificatoare ale existenței noastre. Astfel, noi devenim niște păcătoși ai legilor suverane, ademeniți în ruinele morții ca pirații naufragiați, care nu mai sunt vrednici de mult timp să navigheze mărele. În timp ce milioane de suflete se bucură de oportunitățile minunate de reajustare și corectare, fiind implicate încă o dată în eforturile regenerative din orașele pământești, milioane de alte suflete își deplâng înfrângerea, pierdute în deziluzii și suferințe sumbre.

Nu ne referim la misionarii eroici care, din abnegație și iubire, din solidaritate și sacrificiu, îndură rănile sângheroase ale moștenirii amare. Ei sunt lumini separate temporar de Lumina Divină și se întorc în locuințele lor cerești precum lucrătorii loiali ce se întorc acasă la sfârșitul sarcinilor lor zilnice.

Ne referim aici la mulțimile vaste de suflete indecise, întemnițate de atitudinile de nerecunoștință și îndoială, de slăbiciune și irosire; vorbim despre sufletele ce sunt